

Gonneke Huizing

Cito-stress,
turntoestellen
en afscheidsfeest

Van Gonneke Huizing verscheen eveneens:

Voetbalstrijd, kopkansen en #blundertweets (2013)

Toetsterreur, turntroubles en twittertweets (2012)

Brugklasproof, dropkicks en topvoetbal (2011)

Supercito, voetbalschoenen en sms-alarm (2010)

Brugpiepers, turntoppers en beugelbekkies (2009)

Omslagontwerp: B'IJ Barbara

© Illustraties: Erica Ringelberg

ePub: 358atwork

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Gonneke Huizing, 2008

ISBN E-boek 9789025112516

NUR 283

www.uitgeverijholland.nl

www.gonnekehuizing.nl

Dit ben ik.

Naam:

Fleur van Vlaardingen (ik weet het, he-le-maal belachelijk 3 x een f-klank aan het begin; vonden mijn ouders dus leuk.)

Jarig op:

26 augustus (morgen ben ik jarig! Hoera! Hoera! Hoera!)

Mijn hobby's zijn:

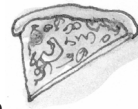
lol maken met mijn vriendinnen, shoppen en schrijven (vandaag, 25 augustus, begin ik mijn dagboek)

Mijn sport is:

turnen (selectie)

Ik eet het liefst:

lasagne en pizza

Mooiste kleur vind ik:

lila (als ik naar de brugklas ga, volgende zomer, mag ik mijn kamer verven; lila dus!)

Mijn lievelingsdier is:

hond (het allerliefst zou ik een hondje willen, maar papa en mama vinden het teveel werk)

Leukste schoolvakken zijn:

taal, tekenen en gym

Ergste vak is: rekenen (ben ik super-, superslecht in)

Mijn beste vriendinnen zijn: Sharon, Tess en Mirte uit mijn klas en Britt en Nicky van turnen

Ik ben verliefd op:

Nigel (leukste, liefste, grappigste en lekkerste hunk van de klas, de school, nee, van de hééééle wereld!)

Ik heb een bloedhekel aan:

de make-updozen (groepje van vier tuten uit mijn klas), kamer opruimen en nog een keer: rekenen!

Wat ik wens:

dat ik een hond heb en verkering krijg met Nigel

Zaterdag 25 augustus

Morgen ben ik jarig en overmorgen is het de eerste dag van groep 8. Ik heb bedacht dat ik vanaf mijn elfde niets meer wil vergeten.

Van daarvoor weet ik al een heleboel niet meer. Nou ja, nog wel dat ik met Nigel, de leukste jongen van de klas, in groep 1 en 2 verkering had, en dat ik het toen in groep 3 uitmaakte. Ik vond toen alle jongens, en dus ook Nigel, stom met hun wilde spelletjes.

In groep 7 vond ik hem vet leuk en op het afscheidsfeest voor de zomervakantie, dat groep 8 elk jaar voor groep 7 organiseert, heb ik hém gevraagd, maar Nigel zei dat hij nog niet wilde.

‘Nog niet?’ vroeg ik verbaasd. ‘Later wel dan?’

‘Misschien,’ zei hij.

Wel een beetje stom. Sharon zegt steeds dat hij me aan het lijntje houdt en dat ik iemand anders moet kiezen. Thijs bijvoorbeeld. Die is ook best leuk, maar ik vind Nigel leuker. Ik wacht gewoon.

Wie weet, wordt het dit schooljaar iets tussen ons.

Nigel komt uit Egypte, heeft een zachtbruine huid en donkerbruine ogen, kan goed toneelspelen, is grappig (iedereen moet altijd om hem lachen, óók de juffen en meesters), kan goed voetballen en is gewoon aardig. Écht

aardig. Behulpzaam en lief. Dat klinkt haast een beetje eng braaf, maar dat is hij niet. Nigel is echt een schatje.

Jammer genoeg vind ik dat niet alleen, dat vinden meer meiden. Ze proberen allemaal ver-

kering met hem te krijgen. Vooral Valerie, de aanvoerster van de vier make-updozen. In de onderbouw was ze een van mijn vriendinnen, maar toen ik in de selectie ging turnen, werd ze ineens vriendin met Mandy, Natasja en Desirée. En dat is zo gebleven. Tegen mij ging ze toen heel stom doen.

Aan het eind van groep 7 gaf Valerie een heel groot feest voor haar verjaardag. Ze zouden gaan barbecuen en daarna naar een thuiswedstrijd van de voetbalclub van haar vader. Die is daar trainer. Eerst zei ze dat ze de hele klas zou uitnodigen, maar uiteindelijk nodigde ze alle jongens uit, haar vriendinnen en ook nog Jennifer en Robin, twee meisjes uit mijn klas die dol op voetbal zijn. En de andere meiden, met wie ik dus omga, niet.

Echt ontzettend flauw. Sindsdien zijn we nog grotere vijanden van elkaar en heeft Sharon de make-updozen bedacht.

Ik wil dus de belangrijke gebeurtenissen uit mijn leven onthouden.

Ik vroeg mama laatst wat zij nog wist van groep 8 en dat was bijna niets. Ja, ze wist nog de namen van de meester en van haar vriendinnen, maar niet meer wat ze allemaal deed en voelde en dat soort dingen.

Papa wist alleen nog dat zijn vriendinnetje Fieke het in groep 8 uitmaakte en dat hij toen een briefje op haar rug had gespeld met daarop geschreven 'lege bovenkamer te huur'. Dat was best zielig voor Fieke, want ze was volgens papa niet zo slim. Verder wist papa ook niet zoveel meer.

O ja, toch nog iets. Papa moest getest worden voor de

middelbare school. Hij moest een heleboel vragen beantwoorden. Een van de vragen was: Stel dat je een piloot bent en je moet een noodlanding maken op het vliegveld omdat de wielen kapot zijn. Laat je dan de landingsbaan insmeren met groene zeep of laat je er zand op strooien. Die vraag vond papa toen reuze interessant omdat hij zelf graag piloot wilde worden. Papa zei dat hij er zand op zou laten strooien. Dat was dus he-le-maal fout volgens de testmeneer. Dan zou het vliegtuig over de kop gaan en in de fik vliegen. Papa schaamde zich te pletter en wilde meteen geen piloot meer worden.

Ik wil meer onthouden dan mijn ouders. En daarom ga ik dus een dagboek bijhouden, of beter gezegd: een Belangrijke Dingenboek, want ik wil vooral over dingen schrijven, die voor mij belangrijk zijn, dingen die er echt toe doen.

Om te beginnen ga ik vertellen hoe ik op dit moment ben. Ik ben dus tien jaar en 364 dagen en verliefd. Ik ben enig kind en dat vind ik meestal wel prima. Ik hoef nooit iets te delen en ik kan altijd op de computer. Alhoewel, dat is niet helemaal waar, want ik mag maar twee uur per dag voor de LOL computeren. Mijn ouders zijn namelijk vet streng. Ze willen geen verwend kind van me maken, zegt papa altijd. Ze hadden graag meer kinderen gewild, maar dat is niet gelukt. Mama heeft wel een keer uitgelegd hoe dat komt, maar dat ben ik alweer vergeten. (Zie je nou hoe belangrijk het is dat ik dingen opschrijf?)

Soms is het ook ontzettend saai om enig kind te zijn. Mijn vader is professor in de scheikunde en zit vaak te lezen. Af

en toe vertelt hij iets over een proef waar hij mee bezig is. Daar snap ik nooit iets van, maar mijn moeder wel. Die is patholoog-anatoom. Dat betekent dat ze in lijken snijdt. Ja, niet zomaar natuurlijk, maar om onderzoek te doen. Brrr. Mijn moeder vertelt ook wel eens iets over haar werk, maar dan doe ik mijn oren dicht.

Mijn oma woont ook bij ons. Nou ja, niet helemaal echt bij ons in huis. Wij hebben namelijk best een groot huis en aan ons huis zit nog een kleiner huisje vast en daar woont oma. Vlak na mijn geboorte is opa overleden en toen is oma daar komen wonen.

Eigenlijk is oma een soort tweede moeder van mij. Ze is superlief. Ze is er bijna altijd als papa en mama er niet zijn en dat is heel erg vaak.

Ik houd van lezen en tekenen en ik haat rekenen. Dat kan ik ook helemaal niet. Verder ben ik dol op turnen. Toen ik vier was ging ik op gymnastiek. De gymjuf heeft toen aan mijn ouders gevraagd of ik niet in de selectie mocht. Dat vonden mijn ouders eerst niet goed, want dan moest ik elke week minimaal negen uur trainen. Pas toen ik zeven was en mijn Zwem-ABC gehaald had, vonden ze het wél goed.

Ik train nu twaalf uur in de week. Op maandag van vier tot zeven, op woensdag van twee tot vijf, op zaterdag van negen tot twaalf en ook nog op zondagochtend. Wel veel, maar ik vind het hartstikke leuk, meestal. Behalve soms in het weekend, want ik ben ook dol op uitslapen.

Ik doe een heleboel turnwedstrijden per jaar. Ik heb veel medailles, waaronder vier gouden!

Hoewel het nog vakantie is, zijn de trainingen alweer twee

‘Beneden staat nog een
cadeau,’ zei m’n vader en hij lachte er

geheimzinnig bij.

‘Ligt, denk ik,’ zei mijn moeder. En zij had ook al zo’n speciaal lachje.

Ik vloog naar beneden en daar lag, in een grote kooi een snoeperig, klein hondje.

Hier zie je mijn nieuwe hondje. Lief hè?

Het was nog maar een puppy. ‘Een vrouwtje,’ zei mijn moeder, ‘vrouwtjes zijn namelijk liever en rustiger dan mannetjes.’

‘Ja,’ zei mijn vader, ‘net als bij mensen. Daar zijn de meisjes ook liever dan de jongens.’

Ik maakte de kooi open en het hondje kwam kwispelend naar me toe. Ze begon meteen mijn handen te likken. Zo lief, zo allerverschrik-

kelijkst lief, de liefste die ik ooit heb gezien.

Ik vond het best heel zielig, dat ze in een kooi zat, maar mijn vader legde uit dat die kooi een bench is en dat het juist goed is dat zo’n hondje een eigen afgesloten plekje heeft, waar ze tot rust kan komen.

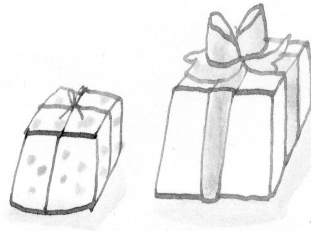
‘Je moet een naam voor haar verzinnen,’ zei mijn moeder, ‘en die moet met een C beginnen. Alle hondjes van haar stam hebben namelijk namen die met een C beginnen.’

Ik kon zo snel niks bedenken.

‘Je hebt de hele dag nog de tijd,’ zei mijn moeder.

Van oma kreeg ik allemaal hondenspullen. Een mand, een riem, een etensbak, een waterbak en wat hondenspeelgoed. Een bal en een dik touw, waar ze lekker in kan bijten.

Onder het ontbijt moest ik steeds naar mijn nieuwe hondje kijken. Zooooo lief. Ik maakte snel met mijn mobiel een paar foto's van haar.

Voor het eerst had ik echt geen zin in de training. Toen ik er eenmaal was, was het toch wel weer erg gezellig. Lisa, onze trainster had in de pauze taart en ik trakteerde nog op chips. Van Nicky en Britt kreeg ik gave oorbellen. Natuurlijk liet ik iedereen de foto's van mijn nieuwe hondje zien en iedereen vond haar vet schattig.

Ze wilden weten hoe ze heette, maar dat wist ik nog niet. Een C is best een moeilijke beginletter. Nicky bedacht Charlot en Britt bedacht Char. Mwah, niet echt heel leuk. Al het bezoek dat 's middags kwam, dacht ook mee. Oma kwam uiteindelijk met de naam Charlien. Toen wist ik het: Charlie. Eigenlijk is Charlie een jongensnaam, maar ik vind het een naam voor een schattig, stout, klein hondje.

Maandag 27 augustus

Toen ik vanochtend wakker werd, voelde ik me wel een beetje verdrietig omdat de vakantie nu echt voorbij was. Elke dag naar school. Mijn vriendinnen op school zijn natuurlijk hartstikke cool, maar leren is niet bepaald mijn hobby.

'In groep 8 komt het erop aan,' zei meester Joep van groep 7 vlak voor de zomervakantie, 'want dan krijgen jullie de Cito-toets en die bepaalt voor een groot deel waar jullie na

groep 8 naartoe gaan. Hard werken dus!

Ik vind het nooit heel leuk om op te staan, maar nu wel, want beneden wachtte Charlie op me. Ze sprong tegen de tralies van de bench omhoog toen ze me zag. Volgens mij kent ze me al.

Mama vertelde dat ze een paar keer bij Charlie was gaan kijken, omdat ze zo piepte. Ze miste haar moeder en haar broertjes en zusjes natuurlijk. Ik zei dat ze veel beter bij mij op de kamer kon, dan was ze niet zo alleen, maar mama zei dat Charlie moest leren om af en toe alleen te zijn.

Ik ging met haar in de tuin. Van mama moest ik een plastic zakje meenemen om de drolletjes op te ruimen. Ze deed me voor hoe je dat moest doen. Hand in het zakje, drol oppakken en zakje binnenste buiten keren. Wel handig, maar ook behoorlijk ranzig.

Charlie deed meteen een plasje. Ze zakte door haar achterpootjes, zo lief. Gelukkig poepte ze niet. Dat bewaart ze voor oma, denk ik.

Papa en mama zeiden gisteravond dat het vooral door oma komt dat ik nu een hond heb.

Oma had namelijk gezegd dat ze wat meer beweging wilde en dan is een hond erg handig, want die moet elke dag uit, of je nu wilt of niet.

Toen we weer binnen waren, zat iedereen aan tafel. Ik moest van mijn moeder ontbijten terwijl ik helemaal geen honger had. Dat heb ik altijd als er iets spannends is en ik vond het best spannend om na zes weken weer naar school te gaan.

Zegt mijn moeder: 'Een auto rijdt toch ook niet zonder benzine?'

Ja duh, dat weet ik ook. Maar ik loop prima zonder ontbijt. Zegt ze ook nog: 'Groep 8 wordt een zwaar jaar met de Cito en zo.'

De Cito en zo! Ik kreeg acuut pijn in mijn buik.

'Maak dat kind nou niet zenuwachtig,' zei oma lief. 'Ze gaat het prima doen, dit schooljaar.'

'Nou ja,' zei mijn moeder, 'je hersenen werken gewoon beter als je goed eet.'

Mijn moeder heeft er verstand van, want ze is patholoog-anatoom. Niet dat lijken eten natuurlijk, maar mijn moeder heeft eerst medicijnen gestudeerd en daar heeft ze al die dingen geleerd, volgens mij.

De moeder van Sharon heeft niet gestudeerd en ze weet van al die dingen niets af. Sharon ontbijt nooit, die drinkt 's ochtends alleen een glas cola.

Volgens mijn moeder schijnen vooral groente en fruit errug gezond te zijn. Jammer alleen dat ik daar niet zo dol op ben. Om van het gezeur af te zijn, ontbeet ik dus met een bruine boterham, een glas melk en een gezonde fruitsalade van kiwi, appel en meloen.

Toen ik naar school wilde gaan, schrok ik me wild want mijn moeder wilde mee! Ze had er speciaal een ochtend vrij voor genomen.

'De laatste keer de eerste dag van een nieuw schooljaar op de basisschool,' zei ze treurig.

Ze was er niet vanaf te brengen, dus fietste ik met mijn moeder naar school. Om je helemaal dood te schamen. Ik had twee grote tassen met zakjes chips aan het stuur hangen om in de klas te trakteren.

Bij school ontmoette mama gelukkig de moeder van Mirte, mijn vriendin. Mirte baalde ook als een gek, dat zag ik aan haar gezicht.

Onze moeders hadden bijna tranen in hun ogen. Hun dochters voor het laatste jaar naar de basisschool.

Mirte en ik smeerden 'm naar ons nieuwe lokaal. We krijgen dit jaar juf Marian, de leukste juf van de hele school. Ze is heel sportief, ze heeft de zwarte band met karate en ze is ook heel muzikaal, want ze zingt in het bandje waarvan haar vriend de drummer is.

Nigel en zijn beste vriend, Thijs, waren er ook al. Nigel lachte naar me en toen kneep Mirte in mijn arm. 'Zie je nou wel, dat hij jou nog steeds leuk vindt,' fluisterde ze in mijn oor. 'Hij gaat het vast aan maken.'

'Hoop het,' fluisterde ik terug.

Ik hoop het echt heel erg. Nigel is zó leuk!

Even later kwamen ook onze moeders het lokaal binnen. Ze schudden juf Marian de hand en vroegen of ze een leuke vakantie had gehad. Volgens mij vond juf Marian het ook gek, die moeders in haar lokaal, want ze gaf Mirte en mij een knipoog.

Toen de bel was gegaan, moesten we in de kring gaan zitten om over onze vakantie te vertellen. Mijn vakantie was best wel saai. We zaten met z'n drieën in een hotel en daar waren verder geen kinderen. Dus ik vertelde niet zoveel, alleen dat ik 's ochtends een cursus paardrijden had gedaan. Dat was leuk, maar het maakte de middagen niet minder saai.

Ik vertelde ook over Charlie en liet de foto's op mijn mobiel zien. Iedereen vond het een vet schattig hondje.

'Kun je haar niet een keer meenemen?' vroeg juf.

Als het van papa en mama mag, doe ik dat een keer.

Toen iedereen wat verteld had, vertelde juf over haar vakantie. Ze had iets heel bijzonders gedaan: gezwommen met dolfijnen. Ik zag het helemaal voor me. Dat wilde ik ook.

Iedereen wilde er alles over weten. Maar op een gegeven moment stopte juf met vertellen. 'We moeten aan het werk,' zei ze. 'Weten jullie dat we maar zes maanden hebben tot de C-I-T-O-T-O-E-T-S?'

Ik kreeg meteen de bibbers door de manier waarop ze het zei. Een beetje dreigend bijna. Maar misschien verbeelde ik me dat wel, want ze zei erbij dat we ons echt geen zorgen hoefden te maken. Dat zij en meester Joep, dat was onze meester in groep 7, samen een advies geven voor de middelbare school en dat dat advies het belangrijkste is.

'Maar meester Joep zei juist dat de Cito-toets heel belangrijk is,' zei ik.

Juf Marian lachte geruststellend. 'Je kent meester Joep toch. Die maakt jullie graag een beetje bang. Maar geloof mij nou maar, als je gewoon je best doet is er niets aan de hand.'

Ze deelde ons in groepjes in en ik kwam bij mijn beste vriendin Sharon. Dat was helemaal goed. Sharon en ik zijn vriendinnen sinds de eerste dag in groep 1. Sharon is altijd vrolijk, behalve een dag per half jaar als haar moeder weer een nieuwe vriend heeft, dan is Sharon een dag uit haar humeur. Ze moppert dan dat ze net aan die oude gewend

was en dat die nieuwe haar niks lijkt. Maar tot nu toe, valt het elke keer weer mee.

Verder zaten Tom en Steven in ons groepje en die zijn gewoon aardig.

Om tien uur mocht ik trakteren en de klassen rond. Ik koos Sharon en Mirte om met me mee te gaan. Cilla keek heel zielig. Die had natuurlijk gedacht dat ik haar zou vragen omdat ik dat vorig jaar ook had gedaan. Ze wordt bijna nooit gevraagd en daarom had ik haar toen een keer gevraagd. Vanaf die tijd probeert ze steeds vriendinnen met mij te worden. Ik vond het wel een beetje zielig voor Cilla, dus misschien moet ik haar dan maar uitnodigen voor mijn feestje.

Na de pauze werd het dodelijk saai. We moesten rekenen en juf riep ons om de beurt naar de gang om de resultaten van de entreetoets, die we aan het eind van groep 7 hadden gehad, te bespreken.

Toen ik aan de beurt was, was ik superzenuwachtig. Ik was heel bang dat ik mijn rekenen verprutst had. Dat was dus ook zo. Ik had meer dan de helft van de sommen fout gedaan. Taal echter was steengoed. Een foutje maar!

Maar nu moet ik dus bijgewerkt worden voor rekenen, samen met Boris, een van de stomste jongens van de klas. Baluh!

Donderdag 30 augustus

Vanochtend kwam Boris naar me toe of ik wel met hem wilde samenwerken bij rekenen. Hij had van juf gehoord

dat wij samen een apart programma zouden krijgen.

Dacht het niet dus. Maar hoe zeg je zoiets een beetje aardig? Boris is stom, maar ook zielig. Hij heeft iets, waarvan ik de naam niet meer weet. Boris' moeder is een keer in de klas geweest om daarover te vertellen. Het betekent dat Boris het moeilijk vindt om contact te maken of zo. En als iemand hem aanraakt, kan hij daardoor helemaal flippen. Ook snapt hij grapjes vaak niet. Dus als wij in een deuk liggen, zit hij er met een ernstig gezicht bij. Niemand wil Boris graag in zijn groepje hebben.

'Ik wil erover denken,' zei ik.

Bij ieder ander zou dat een belachelijk antwoord geweest zijn, maar bij Boris niet. Die knikte en zei dat hij zich dat kon voorstellen.

In elk geval moesten Boris en ik wel samen naar de remedial teacher, terwijl de anderen gingen rekenen met het groep 8 programma. Ik weet niet wie slechter was, Boris of ik. We konden allebei geen enkele vraag van de remedial teacher beantwoorden en die deed echt zijn best om het duidelijk uit te leggen.

Eindelijk snaptten we dan toch iets en we kregen sommen op die we in de klas moesten maken.

Toen we ons lokaal binnenkwamen, begon Driekus te fluiten. 'Wat deden jullie zolang met z'n tweeën,' vroeg hij.

De rest van de klas begon ook te roepen en te fluiten, maar juf Marian zei dat ze moesten ophouden met die flauwekul.

'Doorwerken,' zei ze tegen de klas.

Tegen Boris en mij zei ze dat we samen aan onze rekentaak moesten werken. Hoe verzint ze het? Ik had er helemaal

geen zin in, maar wat moest ik? Dus zaten Boris en ik samen aan een tafeltje te rekenen. Eigenlijk ging het best redelijk, want Boris is goed in tafels en hoofdrekenen en ik niet, maar ik wist hoe je een som aan moest pakken en dat wist Boris weer niet. Dus eigenlijk vulden we elkaar mooi aan.

Toen we 's middags gymnastiek hadden gehad en ons moesten aankleden, gebeurde er iets heel stoms en vervelends. Een aantal jongens had Boris in zijn onderbroek in onze kleedkamer geduwd en ze hielden de deur achter hem dicht.

'Laat Fleur je blote bast maar zien,' schreeuwden ze door de dichte deur heen. Er steeg een luid gejuich onder de jongens op.

Boris wist niet wat hij moest doen, dus deed hij helemaal niets. Hij stond met zijn rug tegen de deur en zijn handen bungelden zielig langs zijn benen.

Eerst stonden de meiden een beetje dommig te kijken, maar toen begonnen de vier make-updozen aanstellerig te gillen. Het zijn ook zulke domme tutten.

'Een gluurder,' riep Natasja.

'Hij heeft een deuk in zijn borst,' constateerde Mandy.

'Een kippenborst.' Valerie liep naar hem toe en drukte haar wijsvinger in de kuil van zijn borst.

'Niet doen,' Boris schudde zijn hoofd.

'Tuurlijk niet.' Valerie drukte harder. 'Wat moet dit vieze ventje hier in de kleedkamer bij de meiden? Blote tietjes kijken? Vind je wel leuk, hè?'

Boris schudde verwoed van nee en hipte van zijn ene voet op zijn andere.

‘Houd op!’ Sharon kwam aan de ene kant van Valerie staan en ik aan de andere.

‘Kom je op voor je liefje?’ vroeg Valerie aan mij.

‘Houd je kop!’ Sharon gaf Valerie een duw.

Toen gaf Valerie Sharon een duw terug.

‘Stop it!’ Bente en Mirte trokken Sharon weg terwijl Natasja en Mandy Valerie vastgrepen.

Gelukkig vonden de meeste meiden het zielig voor Boris, dus ze lachten niet en ze pestten hem ook niet. Ze zeiden dat hij zich maar niets van Valerie aan moest trekken en zo.

‘Draai je maar even om,’ zei Bente en toen stond die arme Boris met zijn neus tegen de deur aangedrukt. Hij hipte nog steeds zenuwachtig van zijn ene voet op zijn andere. Aan de andere kant van de deur ging het lawaai van de jongens gewoon door.

Juf Marian kwam op het lawaai af en ze was razend, witheet van woede. Ze rukte onze deur open en trok die arme Boris aan zijn arm naar buiten. Ze was blijkbaar helemaal vergeten dat je Boris niet onverwachts aan moet raken. ‘Geen stijl!’ hoorden we haar schreeuwen. ‘Hier zullen jullie meer van horen!’

Op de terugweg liepen de jongens zo stil als muizen mee terug.

Woensdag 5 september

Vandaag was ik vrij, want we hadden een margedag. Mijn moeder vond het helemaal belachelijk.

‘Zo vlak na de vakantie, hoe verzinnen ze het?’ mopperde ze.

Maar ik vond het juist heel goed. Zo kun je tenminste rustig weer wennen aan school.

Ik had gedacht dat oma Charlie wel even in de tuin zou laten plassen, maar dat was niet zo.

Ik lag nog heerlijk te slapen, toen mijn oma opeens naast mijn bed stond. 'Fleur, wakker worden! Charlie piept.'

'Waarom?' vroeg ik met mijn hoofd onder de dekens.

'Wat denk je?' vroeg oma. 'Omdat ze moet plassen, schat. Dáárom! Kom, we gaan even fijn met haar naar het bos.'

'Kun jij niet alleen gaan?' vroeg ik. 'Ik lig nog zo lekker.'

'Zeg, van wie is die hond eigenlijk?' Oma trok het dekbed van me af.

Dus liep ik op mijn vrije dag al om halfnegen met oma en Charlie in het bos. Ik baalde wel een beetje, maar ik moest ook lachen om Charlie, die voortdurend in de veters van oma's schoenen hapte.

Daarna ging ik op de fiets alle vriendinnen langs, om een uitnodiging in de bus te stoppen. Het is bij ons op school namelijk verboden (nou ja, min of meer) om de uitnodigingen in de klas uit te delen. Zo sneu voor de kinderen die niet gevraagd worden, vinden de juffen en meesters. Daar hebben ze ook eigenlijk wel een beetje gelijk in, want sommige kinderen worden bijna nooit gevraagd, zoals Cilla bijvoorbeeld.

Ik had nog met Sharon en de anderen overlegd over Cilla en toen hadden we besloten dat ik Cilla toch maar zou uitnodigen.

Weet je, ik ga een lijst maken van alle kinderen uit mijn